

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

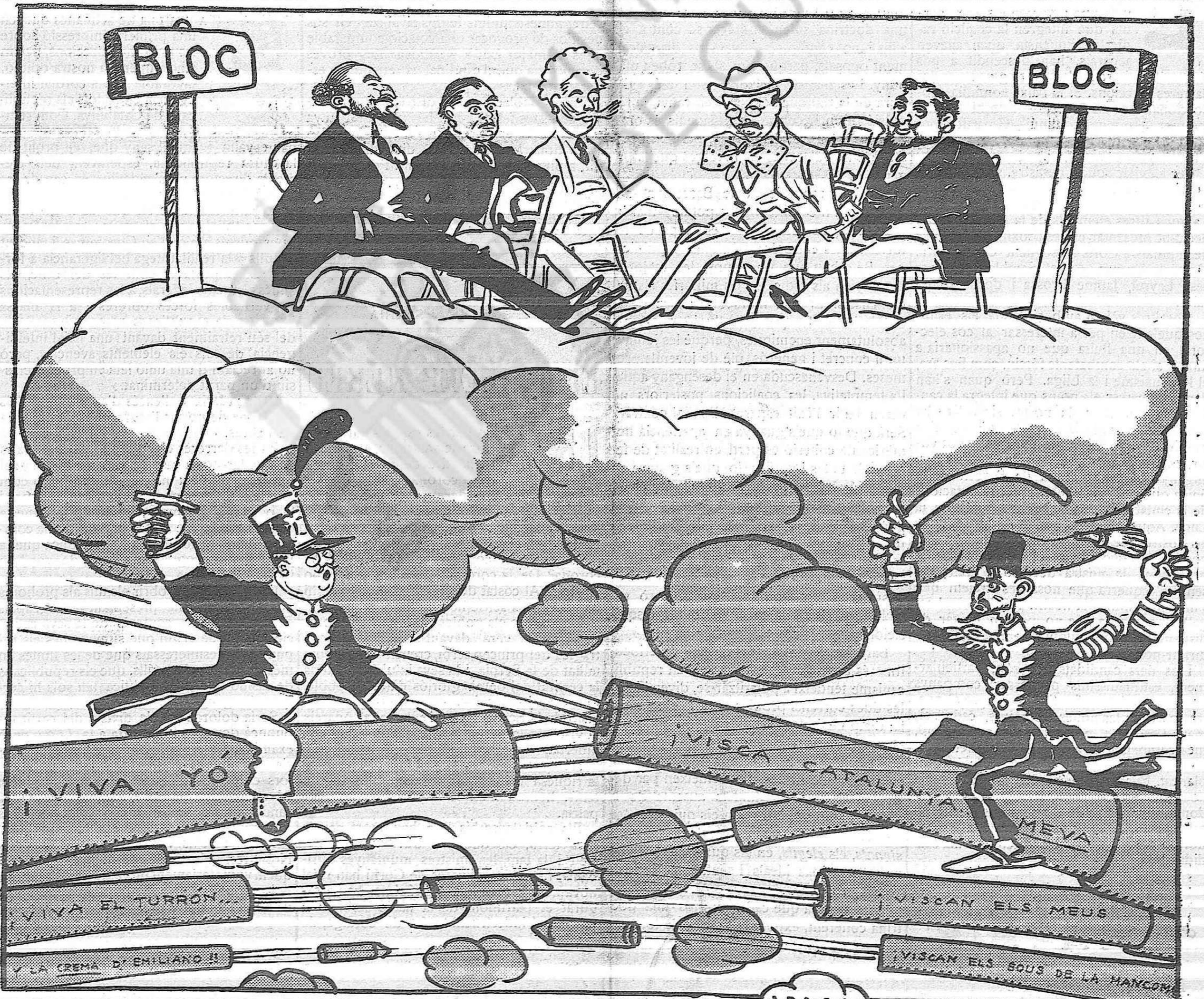
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 23, BOTIGA
TELÉFONO 4115 - BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'00

CANDIDATURA DE REIVINDICACIÓ REPUBLICANA

BROSSA-SAMBLANCAT-QUERALTÓ-ALOMAR-LAYRET

"Au dessus de la Mêlée"

L'ideal republicà

A Catalunya, i a Barcelona sobre tot, l'ideal republicà ha tingut sempre una força esplèndida. La nostra ciutat és tradicionalment i profundament republicana.

¿Perquè, doncs, d'aigün temps ençà, el republicanisme barceloní està en visible decadència? ¿Perquè perd vots, representacions i influències? ¿Quin mal rosega la seva vitalitat?

Es dolorós dir-ho, però s'ha de dir: aquest mal és el descredut, el desprestigi. Els directores del republicanisme han obrat tan desgraciadament, que han destruït aquell gran patrimoni de crèdit i de prestigi que entre el nostre poble tenia l'ideal republicà.

Aquest ideal no ha perdut l'amor dels cors ni l'adhesió de les intel·ligències. Però el poble ha perdut la fè en els homes que l'han representat i explotat en els darrers anys.

Això vol dir que el problema de la renaixença democràtica és claríssim. Car tornar al poble la perduda confiança en els directores del moviment republicà, posant al davant d'aquests, homes d'alta valua, de robustes virtuts polítiques, nets de culpes en l'actuació equivocada del republicanisme català.

Heus-aquí l'objecte de la candidatura de Reivindicació Republicana, que anirà a la lluita en les vinents eleccions de diputats a Corts, i que simbolitza aqueix necessari moviment de renovació, que ha de tornar a l'ideal Republicà, el crèdit i la vigor que havia tingut sempre en la capital de Catalunya.

La Campana de Gracia davant les eleccions

LA NOSTRA CANDIDATURA

El partit republicà de Barcelona s'ha desfet a les mans de sos actuals directors. De cinquanta mil vots que obtenien els dos partits que integren la coalició radical-nacionalista, quan anaven separats, han descendit a uns vint mil que són els que tragueren en les darreres eleccions. Si la baixa continuava proporcionalment a aquestes—i no hi ha cap raó per a que no continuï—el partit republicà passarà d'eix de la política barcelonina, a factor polític secundari.

Per a evitar aquest desastre, s'han intel·ligenciat el partit federal, el Bloc republicà autonomista, els amics del doctor Queraltó i alguns altres elements de la política local, decidint presentar en les pròximes eleccions de diputats a Corts la següent candidatura: Gabriel Alomar, Angel Samblancat, Francesc Layret, Jaume Brossa i doctor Queraltó.

Nosaltres vèiem amb simpatia els esforços que's feien per a interessar al còs electoral en una lluita que no apassionaria a ningú, si els combatents fossin, com fins ara, el ferrouxisme i la Lliga. Però quan s'han llençat al carrer els noms que integra la candidatura del Bloc, la nostra simpatia s'ha convertit en entusiasme. Perquè aqueixa candidatura és l'única que avui es pot votar, és l'única que pot treure de casa als desenganyats, l'única digna de Barcelona, la única que pot evitar que les representacions de la ciutat caiguin novament a mans de la Lliga. Aqueixos cinc homes encarnen tots els nostres ideals, el nostre nacionalisme, el nostre republicanisme, el nostre amor al proletariat, la nostra devoció a França, el sentit d'esquerra que nosaltres creiem que s'ha d'imprimir a la nostra política, i el sagell d'honoradesa que no podem deixar de dispensar als que vulguin representar-nos i dirigir-nos.

Dos dels candidats ens són, particularment, estimadíssims per ésser companys nostres, per haver-los tingut sempre al nostre costat en les lluites constants, cada setmana i cada dia, per estar, de consegüent, més compenetrats amb ells. Ens referim als nostres amics entranyables Alomar i Samblancat. Ells ens representen especialment a nosaltres en la candidatura. No podem doncs, per menys de dir als republicans, als catalanistes lliberals, als amics i als llegidors, a Barcelona entera: Voteu aqueixa candidatura!

Interview electoral

COMPREENEU per què—em diguè el vell amic,—unes eleccions, sobre tot a Barcelona, són un gran conflicte entre la disciplina i la voluntat popular? Perquè les coalicions les fan els capitosts, les oligarquies dirigents i sempre hi ha una doble massa de poble qui romà estranya a la unió. Els odís més forts dels qui professen una doctrina solen endreçar-se contra els afins i no contra els adversaris diametralment oposats, perquè aquests se troben més lluny. Les aliances electorals són més aviat obra de la raó que del cor; i en canvi la repulsió popular contra els dissidents és obra pura de la passió. L'Església, per exemple, sempre ha odiat més els hereges que'ls pagans.

L'opinió republicana de Barcelona—seguia dient-me l'intel·ligent polític—mai ha estat més poderosa que en el temps de les fortes lluites entre les branques republicanes. Bé sabeu que, un temps, les majories pertanyien als radicals i les minories als nacionalistes. El fort moment cardíac de la Solidaritat va fer possible l'unió de forces absolutament enemigues, perquè les juntava un fi concret i generós, plè de juvenils promesses. Desvanecuda en el desengany aqueixa temptativa, les coalicions posteriors no varen tenir l'èxit esperat. Ben al contrari. Serà que lo que's guanya en apariència numèrica de cohesió es perd en realitat de feblesa de tintes i perfils; lo que's guanya en extensió es perd en intensitat. Cada una de les dues parts contractants té de cedir un poc de la seva afirmació categòrica i uniforme, per a contribuir a formar una sola massa grisa i tènue. Les multituds són elements i d'ànima simple; entenen perfectament el sí i el no, els amors i els odís, però vacil·len davant els càlculs i les fredes disquisicions.

Barcelona—prossequí el meu interlocutor—és prou gran per a que el seu republicanisme tendeixi a polaritzar-se, diversificant les dues corrents propies de tota escola forta: diem-ne dretes i esquerres, si voleu. Amb els uns se'n van els seduïts pels prestigis qui operen damunt el cor popular com a velocitats adquirides, o decideixen per delegació tàcita les voluntats ausentís de la massa; i amb els altres van els qui senyalen a cada moment els homes de l' hora, els designats, els elegits, en els quals bateguen les representacions ideals i sentimentals de la escola professada.

L'ideal seria que cada nom fós una doctrina coherent, exposada al llarg de tota una

vida. Així els candidats no serien oferts an el poble, sinó que el poble espontaniament els oferiria, com un arbre porta els seus fruits a son temps.

Però torno a dir-vos que la multitut mostra una tendència a duplicar les seves direccions, com seguint, a manera de les forces naturals, els grans dualismes de l'univers. Tot partit tendeix a partir-se a son torn, com si cerqués una ufanía inconcient de creixença. I pot donar-se el cas de que una divisió porti més forces que no portaria l'unio de les parts separades, avui rivals en la lluita.

El cristianisme, per exemple, mai ha tingut més força ideal i material que en el temps en que més abundaven les heretgies. ¿Qui pot dir, doncs, a l'hora present, si una dualitat rica en accentuació de tons no portaria l'eficacia que no porten les conglomeracions? Les dretes no augmenten vots amb els trànsfuges de les esquerres, i les esquerres poden perdre vots per abstencionisme, si se les força a votar contra les propies invencibles inclinacions, justes o injustes...

...Qui sab?

Així parlà el meu intel·ligentíssim amic.

GABRIEL ALOMAR

ELECTORAL

La candidatura republicana de Jesús Pini-lla Fornell va despertant per moments major entusiasme en el districte de Vilanova i Geltrú.

En la capital se treballa amb activitat des-acostumada, i elements valiosos que s'havien retret aquests últims temps rivalitzen en sos desitjos de provocar una votació comparable a les de major èxit a Vilanova. Les proves de simpatia que el candidat va rebent, fan esperar-ho així.

En les poblacions del districte s'aprofitaran aquestes festes per a fer una campanya d'intensa propaganda.

Es donaran mitings: el divendres per la nit, a Sitges; el dissabte, a Sant Pere de Ribes i Canyelles, i el diumenge, a Vallirana, Cervelló i La Palma i Corbera.

A tots assistirà el senyor Pini-lla, acompanyat de prestigiosos oradors.

DE LA GRAN SERBIA

EL PRÍNCIP HEREU

PASSA per les capitals europees, entre aclamacions, el príncep Alexandre de Serbia, hereu de la corona.

«Hereu de la corona?», preguntaran amb baixa ironía els alemanys, els aliats dels alemanys i els tristos alemanòfils.

«Hereu de la corona?—diràn.—De quina corona? De la corona d'un regne que ja no existeix? Al costat dels reis sense reialme, hi ha els hereus sense herencia!»

Però avui, els pobles de l'Europa bona, de l'Europa vera, davant la figura heroica i tràgica del príncep serbi, creuen en l'immortalitat de la Serbia, i la seva intuició els dona la certitud del demà gloriós d'aqueix poble. Quan el jove príncep passa, no apareix la visió de la Serbia morta i enterrada. Apareix la visió de la Serbia tornada a la vida i a la llibertat.

Hereu sense herencia? Oh, no! Hereu de la riquesa més gran que els nobles puguin tenir: herencia d'un ideal de llibertat i de patria.

Els soldats serbis que han mort per la seva terra; els que han travessat, entre el fred i la fam, les sinistres muntanyes d'Albania, i sota les oliveres de Corfú han refet novament la seva host bravíssima, han assegurat el patrimoni de la nació serbia. Un patrimoni indestructible, fet de coratge, de

gloria, de dolor, d'ideals i d'invencibles esperances.

Aquest hereu, aqueix jove pàlid que ara viatja per l'Europa occidental, té, com a símbol i representació del seu poble, una herencia millor que totes les dels hereus enemics. Príncep pàlid de la pobre Serbia i aixafada, tu poseeixes una gloria que no posseeixen, que no podràn posseir mai, el Kronprinz d'Alemanya, l'arxiduc Carles Francesc d'Àustria, el príncep Boris de Bulgaria!

Per l'ànima indomptable dels seus fills, per la lleialtat dels seus directores, la Serbia és una nació, una gran nació de demà. Avui els serbis viuen ja, espiritualment, en aquest demà que els espera. Dies passats, en un líric article, l'escriptor italià Arnaldo Fracacchi, exalçava la forta fè dels soldats serbis que hi ha a Salònica. Ells creuen en la resurrecció del seu poble, en la revenja contra els vils enemics. I canten una cançó ingènua florida en les trinxeres els dies mateixos de la desfeta horrible. Es una cançó que diu:

«...Però al cap i a l'últim la guerra acabarà, i els serbis hauràn tornat i hauràn vençut, i el vell Rei beneirà els seus fills des del palau, i la Serbia serà bella com abans, i les ovelles donaran més llana que abans, i els arbres donaran més fruits que abans, i les donzelles seguiràn cantant d'amor, i riràn els infants nostres...»

Aquest demà, tot ple de llum i de honor i de gloria, està ara simbolitzat pel jove príncep pàlid, que avui amb justicia aclamen els pobles aliats.

FULMEN

Que ho digui el poble

A una pila de setmanes que, en una primera impressió sobre les pròximes eleccions, deiem sincerament la nostra opinió, favorable a una cordial intel·ligència entre tots els republicans de Catalunya. Com sempre les nostres esperances se han esvahit i aquell seny que, en profit de la causa republicana, esperavem dels elements directors no s'endavina en cap de les resolucions preses.

El partit radical creu que aquí no hi ha més republicans que els de la Casa del Poble i uns quants amics d'en Corominas, i tancant els ulls a la realitat nega bel·ligerància a forces tan importants com les del Bloc, als antics elements federals, a les representacions de veritables forces obreres i a la massa immensa de republicans rasos que sortirien del seu retraïment davant una lleial intel·ligència de tots els elements avençats, però no al reclam d'una unió feta en profit exclusiu d'un partit determinat.

La toçuderia o l'excés d'amor propi dels uns havia de portar l'abstenció o la rebeldia dels altres.

En les darreres eleccions forem partidaris de quedar-nos a casa en vista de que la gent que ens dirigeix no té esmena, però com que la inèrcia és prop-parenta de la mort i la peresa s'encomana, creiem que aquesta vegada ens convé lluitar per a evitar la completa desaparició del partit republicà que, a jutjar per la progressiva minva de vots, no tardariem a veure.

Convé, ademés, obrir els ulls als prohoms del republicanisme presentant-nos agrupats els que no estem contents de la seva actuació, per a que vegin que sumem més els republicans desinteressats que de les lluites no més ne volem els perills, que els republicans de casino que en la política tan sols hi cerquen les gangues.

Seria dolorós que la divisió del partit republicà dongués la victòria a la Lliga, però examinada escrupolosament la nostra consciència, no ens creiem de bon troç els majors culpables d'aquesta etzegallada. Hem advertit abans el perill, hem proposat una candidatura posant-hi al cap d'ella els noms d'un radical i un nacionalista. No hem sigut escoltats i se'ns vol imposar una bandera. Nosaltres, gelosos de nostra llibertat, n'aixequem voluntariament una altra molt més prestigiosa que la que se'ns imposava. El poble dirà qui tenia més raó.

JEPH DE JESPU

Sonata III

A som a Sans, vui dir ja som a les eleccions, el mal o el bé, és que aquesta vegada no podem pendre'ns-ho en broma sinó, al revés, molt en serio; ja tenim candidatura quasi podríem dir propia, millor, propia sense quasi.

Perquè més amics nostres que l'Alomar, en Samblancat i en Layret ja no pot ésser, i en lo referent a en Brossa i en Queraltó, encara que visquin lluny, sempre ens han deixat bon record i tots sabem per quina causa s'expatrià en Jaume Brossa i qui té la culpa de que l'enter doctor Queraltó se vegés obligat a abandonar sa clientela i sa llar empenyut per uns esgarrapa-anarquistes.

Els d'en «Lerroux & Corominas, C^o lid.» ja sabem lo què diràn, que som uns esgarrapa-cries i que dividint als republicans darrerem el triomf a la Lliga. D'això últim ja'n parlarem, i lo de dividir, que don Alexandre i don Pere se posin la mà al pit i pensin qui en té la culpa.

Vostès creuen que, amb la candidatura que presenten, pot evitar-se que la gent esborri noms? Si s'ho creuen, que no s'ho creuen, són uns sants innocents. Uns borran a en Corominas, els altres a en Lerroux. Per què ha d'ésser diputat don Hermen, si ja és jefe de la minoria a l'Ajuntament, si ademés també es presenta per Vélez Malaga? I a l'Emiliano, quants el votaran de gust després de la seva última dissidència? Ni la meitat. I a en Serraclarà qui el votará a plaer? Ningú, siguem clars, ningú!

Per a conjuminar aquesta candidatura no volgueren arribar a un acord amb les demés fraccions republicanes. Ja està fet; però ara, si perdem tots, que no's queixin, i si guanyem nosaltres, que's queixin encara menys.

La Lliga encara no ha dit el nom dels seus candidats; és igual, tots seràn dolents igual, sinó per les persones, per lo que representen.

A una altra cosa, el govern obligat per la dimissió d'en Sala, ha concedit finalment el Dipòsit Comercial, no la Zona neutral. En el meu concepte es tracta d'una rifada, molt més tenint present que la cosa no's concedeix a Barcelona sinó a una empresa particular. Ja veurem què'n sortirà.

Ara sembla que tornarà a apujar-se el pa, el Govern diu que ho arreglin els Ajuntaments, aquests responen que ho arreglaràn tot si els governs els deixen manera de treure'ns molts més diners. Tots ens estimen.

I vinga tancar comptadors de gas, i vinga no pagar els rebuts els qui en consumeixen i arriba cartrons. Sort que si no hi ha pa ni llum hi han toros a desdir i això sempre és un consol.

Sòrt que les noyes que arriben de França ens aconsolen. Això és país, això és guanyar-se el títol d'espill de pobles i nacions.

Bevem pel complet fracàs dels alemanys davant Verdun. Amen.

MORITZ VI

Notes de fóra

Blanes.—Pel diumenge vinent està anunciada la Festa de l'Arbre, festa que promet ésser un gran aconeximent.

Es unànimement censurada la conducta observada per alguns elements clericals, sempre intolerants, que intenten pertorbar l'acte. Esperem que'l poble sabrà desatendre's dels seus treballs de sapa i, burlant els seus intents, contribuirà a l'acte, que pel bon nom del poble és necessari resulti una gran manifestació de cultura, que tant necessària es fa en nostra vila i que desgraciadament mai ningú se n'havia preocupat.

Castellfuit de la Roca.—Arribaren els missioners el darrer dia de Carnestoltes. La professó d'obrers amb atxes sigué molt concorreguda: molta cridoria i molt xivarri... pagant l'amo.

Després, molts sermons picant una mica la cresta als rics avars que exploten als treballadors i no fan caritats; però, com que tiraven de lluny i amb perdigons, res. Els treballadors

d'aquí s'accontenten amb poca cosa; reien, i *tuti contenti*.

Ultim dia, nova professó; després sermó amb moltes gracies i vista d'una grossa orella: «No deixeu la fè, que per falta de fè, Déu castiga a França, Bèlgica i Rússia, on hi corren rius de sang». Punt final: petament de dents dels liberalots, perquè comptaven que tot aniria bé, i ha resultat un *canard*.

Cornellà.—Dimecres d'aquesta setmana deixà d'existir, en aquesta població, el conseqüent republicà i ferm lliurepensador don Joan Vallhonrat, antic corresponsal de LA CAMPANA DE GRACIA.

A l'acte de l'enterrament, que fou purament civil, hi assistí nombrosa concurrència; lo qual no és d'estranyar donades les grans simpaties amb que en vida havia comptat sempre el valent republicà.

A la desolada família del plorat amic enviem el testimoni de nostre condol.

Els homes als qui, amorosa, venia a recrear l'ànima, no són homes, no; són feres, tigres amb casc i polaines. La Primavera es fa creus de lo que sa vista abarcal...

Aquí un regiment, tirant amb unes màquines rares, sega d'altres regiments les testes, folles de rabia. Allà, amb uns canons immensos, uns altres homes arrasen una gran ciutat que's troba a deu llegües de distancia. Més enllà crema una vila, més enllà un poblet va en l'aire; per amunt cau plom i ferro, per avall la sang regala.

Quin quadro, deus poderosos!... —¿I per tots aquests salvatges— diu plorant la Primavera— porto jo, innocenta i càndida,

que diguessim, n'hi ha un de deixa'm entendre.

Es el vicari i, per consegüent, el qui porta els registres de matrimonis, lo qual sembla que dóna una feinada.

Un que vol papers per fóra, una senyora amb la nena, tot de testimonis que fumen de la manera més irreverent i s'atreveixen a deixar *Los Miserables* sobre *El Correo Catalán* que llegia el clergue, etc., etc., componen la concurrència d'aquell despatx.

Tots criden, tots bullen, tots volen ésser primer, i el vicari, reptant als uns, satisfent als altres, mirant registres i posant rúbriques, va fent el séu fet sense torbar-se ni cansar-se.

De sobte, d'un recó fosc, surt un nou personatge: és un home de trentacin o trentaset anys. Se dirigeix al senyor vicari, i diu:

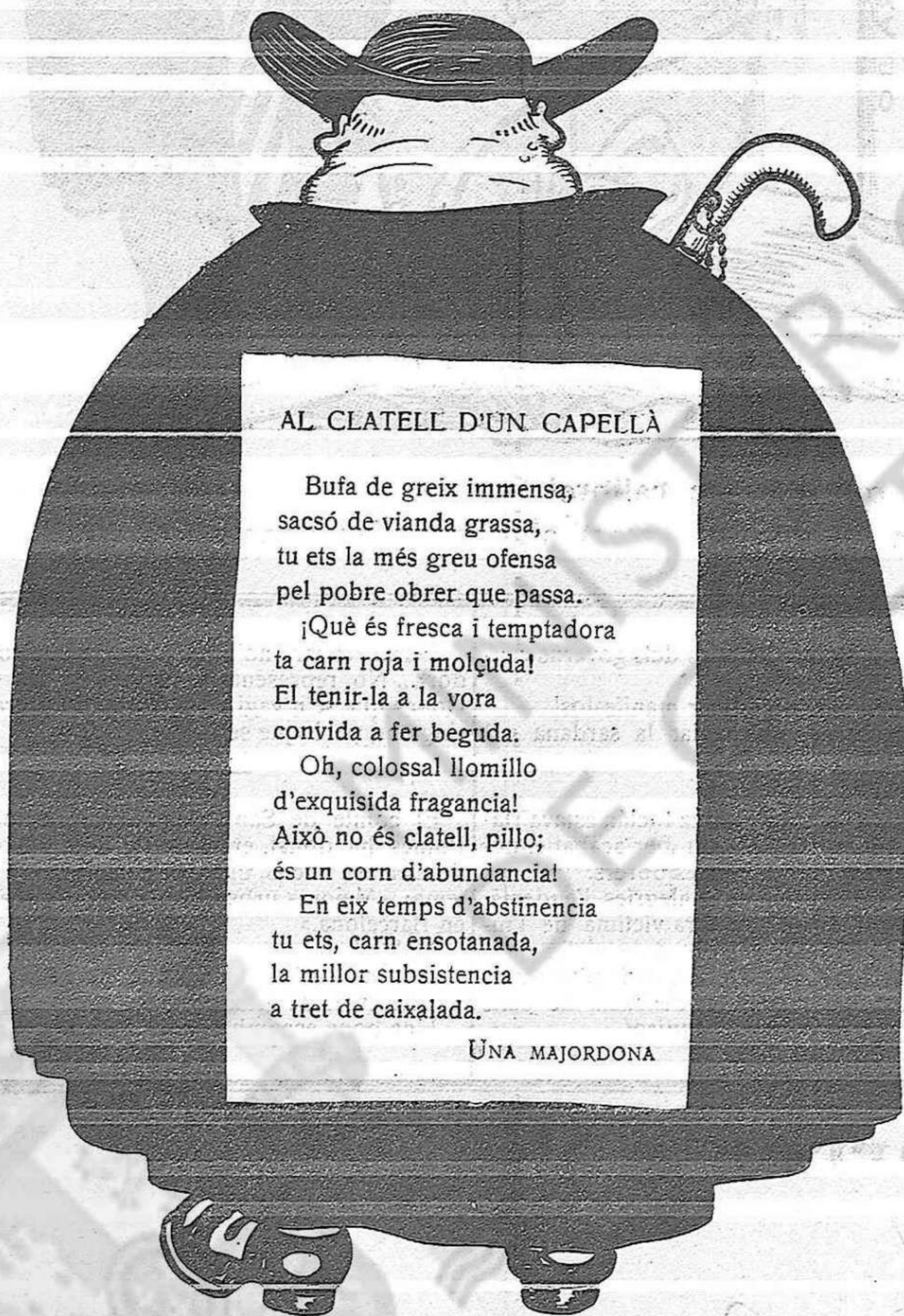
—I jo?
—Què?
—Que què hem de fer?
—No l'entenc.
—Que què hem de fer? Fa tres hores que m'espero.

—Amb una altra en faràn quatre.
—I amb dugues més, sis; Però, ja en tinc prou! Acabem.

—Bé, qui és vostè?
—Jo sóc aquell del carrer de Carders que fa cinc anys visc amb una dòna i que ara m'hi vui casar, perquè la noia... sab?

—Ja!
—Sí; perquè la noia tingui nom. Ja li he dit.

—Vaja, home! Cinc anys de viure amb ella, una noia... i ara em vé que porta pressa? Bromista.

AL CLATELL D'UN CAPELLÀ

Bufa de greix immensa,
sacsó de vianda grassa,
tu ets la més greu ofensa
pel pobre obrer que passa.

¡Què és fresca i temptadora
ta carn roja i molçada!
El tenir-la a la vora
convida a fer beguda.

Oh, colossal llo millor
d'exquisida fragancia!
Això no és clatell, pillo;
és un corn d'abundancia!

En eix temps d'abstancia
tu ets, carn ensotanaada,
la millor subsistencia
a tret de caixalada.

UNA MAJORDONA

QUÈ FARÀ ARA?

Aquí la teniu!... Vestida amb ses magnífiques gales, la graciosa Primavera ha fet la seva arribada.
En sa panera divina porta, en confusió adorable, els rics presents que amb mà pròdiga a l'humanitat regala.

Flors de mil diverses formes, bellíssimament pintades, que demà de prats i selves seràn adorno admirable. Petits germens misteriosos, destinats a transformar-se en fruits que, en no llunyans dies, vindrán a les nostres taules. Nius on, després dels idilis preparadors del miracle, piularàn nous aucellets que avui ningú sab on paren. Catifes de verd gemat, libè'lules platejades, papellones d'ales d'or, aromes, brises, celatges...

—Mireu, mireu quants presents!— diu la Primavera, entrant-se'n dintre del nostre hemisferi:— Tot això ho duc per vosaltres!...

Mes, aturant-se de cop, ferida per llum estranya, passeja en torn els seus ulls, i què veu, Madona Santa!...

tan belles garbes de flors, tantes fruites delicades, tanta varietat d'essències, tan encisadores aubes, tan dolces postes de sol, tantes coses admirables?...
I plora, i segueix plorant, mullant amb ses tebies llàgrimes el bé de Déu de primors que en la panereta guarda.

¿Què farà la Primavera quan estigui serenada?...
Si'm trobes en el seu lloc, jo—soc franc—me'n entornava.

C. GUMA

En una parroquia de Barcelona, que no és de l'eixamplis, ni de l'interior, ni dels pobles agregats; en una parroquia carn i peix,

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 17 AL 22 DE MARÇ DE 1916.

Per terra

Nous intents dels alemanys en el front de Verdun, i nous fracassos... Cada dia que passa pugem els munts de cadàvres teutons i baixen les probabilitats de victòria del Kronprinz. Els soldats de Pétain canten amb creixent coratge: «No passareu!». I els alemanys no passen pas.

Al front oriental els russos ataquen en diversos sectors. Han pres dos o tres pobles als alemanys i han obligat als austríacs a retirar-se de l'importantíssim cap de pont de Uskiesko, sobre el riu Dniester. Això fa més compromesa la situació dels austríacs a la Bucovina. La capital d'aquesta, Czernovitz, tantes vegades presa i represa, torna a estar menaçada seriament.

Al front italià, els soldats de Cadorna han aconseguit algunes aventatges de detall. En el sector de Tolmino han sigut furiosament atacats pels austríacs, havent de recular mig quilòmetre en un petit front.

A l'Armènia els russos segueixen el séu avenç. S'han apoderat de les poblacions de Mamahatun i Kolum, a uns 100 quilòmetres a l'oest de Erzerum. Això vol dir que els russos han arribat ja a més de 200 quilòmetres endins del territori turc.

Per mar

El torpeder francès *Renaudin*, de 800 toneladas, ha sigut enfonsat a l'Adriàtic per un submarí austríac, salvant-se una part de la tripulació.

Segons els austríacs, un navili hospital seu ha sigut torpedejat a l'Adriàtic, havent-se vist obligat a encallar.

Per l'aire

L'activitat aèria augmenta formidablement en el front occidental.

El fet més notable és el bombardeig de Zeebrugge i d'un aeròdrom proper per 50 avions anglesos, francesos i belgues, protegits per 15 avions de combat.

De quatre hidroplans alemanys que tiraren bombes a Anglaterra, un fou destruït.

Projectils enemics

—Renoj, aquestes sí que són de calibre!
—I tall!... Veiam, veiam, si ens en petarà alguna a l'esquena.

Diu un diari:
«Para tratar de la próxima lucha electoral, se reunirán hoy en la Casa del Pueblo, los ex-diputados a Cortes, los ex-diputados provinciales y los ex-concejales del partido radical.»
Comentari?
Ex!

Estimat barceloní: Si ets treballador honrat, sincer i lliure; si ets treballador amic de reivindicadores doctrines, no't deixis ensarronar pels republicans fracassats. L'única candidatura que enclou el veritable ideal obrer es la candidatura republicana del Bloc.

I sinó ficsa't-hi:

AL O MAR
SAM B LANCAT
B R OSSA
QU E RALTÓ
LAI R ET

Aquests nacionalistes són deliciosos, d'una delícia plena d'ignocència.

Anuncien un gran míting electoral a Sant Andreu, en el qual «parlarà el capdevanter Pere Corominas», i al peu de la convocatori ¿mai dirien que hi posen?

Aquesta nota:

«El míting finalitzarà amb un gran ball de sardanes.»

Es clar, el míting fou un èxit. Un èxit que no creiem pas que trascendeixi a les urnes, perquè tot l'entusiasme d'aquella gent resideix en els peus.

Al doctor Reig li han sigut entregades les insignies de congrement de la Bona Mort.

Això són formulismes ridícols que no van enlloc.

Ja estem veient lo que'l bisbe haurà fet amb les insignies de la Bona Mort. Les haurà desades al fons d'un armari.

I haurà pres la forquilla i la cullera, que són les insignies de la bona vida.

Don Guillem II (a) Kaiser ha fet compondre un gran himne commemoratiu de la gran victòria de les tropes prussianes a Serbia?

No!s sembla que aqueix emperador es precipita?

Perquè pot donar-se el cas de que quan tingui l'himne fet, no li quedi cap súbdit per cantar-lo.

I que'ls serbis tornin a ésser amos de casa seva; lo qual resultaria altament ridícol per don Guillem.

Llegim en una nota oficiosa de càl Bisbe: «Ayer cumplimentó a nuestro Prelado el señor Marsans Rof.»

Mentalment reconstruim l'escena i ens imaginem l'interessant diàleg:

—¿A quant les esterlines, senyor Marsans?
—Estigui tranquil, Eminència. Per ara no baixen.

Perquè no sé si ho sabeu que, en materia de lliures, el nostre bisbe és al·liadófil enragé.

Passen de tres mil els veïns de Barcelona que no han volgut deixar-se ensarronar en la qüestió del gas.

¿Les Companyies presenten el rebut amb l'augment?... No paguen.

Es lo que havem fet nosaltres; i recomanem el procediment per ésser d'una gran comoditat. I de més eficacia que totes les manifestacions i tots els mítings.

Que'ns tanquen el comptador?... Encendrem el fanalet del acetilè.

Pitjor se les arreglava Diògenes, que'l gastava d'oli.

Aquesta setmana, al entrar el número en màquina, no havíem rebut encara, de Londres, l'acostumat article del nostre estimat col·laborador Angel Samblancat.

Una advertència havem de fer als nostres llegidors, advertència que tots els bons republicans deuràn veure amb simpatia.

Per a la bona eficacia de la campanya a favor de la candidatura del "Bloc", si les circumstancies ho exigeixen, LA CAMPANA DE GRACIA està disposada a publicar edicions diàries durant tota la setmana electoral, es a dir, del 1 al 8 del mes entrant.

En el pròxim número donarem més detalls, cas de confirmar-se aqueix projecte.

REPICS

La muntanya ha parit un ratolí. Tot allò de la zona neutral i del port franc que la gent de Madrid ens havia de donar, s'ha tornat un miserable dipòsit comercial per a col·locar-hi a quatre amics d'en Romanones. Una burla indecent més per a apuntar-nos a

la llista de les moltes rebudes dels governs centralistes.

I nosaltres... vinga publicar manifestos!
¿Quan pensarem en canviar la sardana pel ball de bastons?

Diumenge, el senyor Suárez Inclán estava riàller, content i satisfet, donant per acabat el període de vagues i els conflictes obrers.

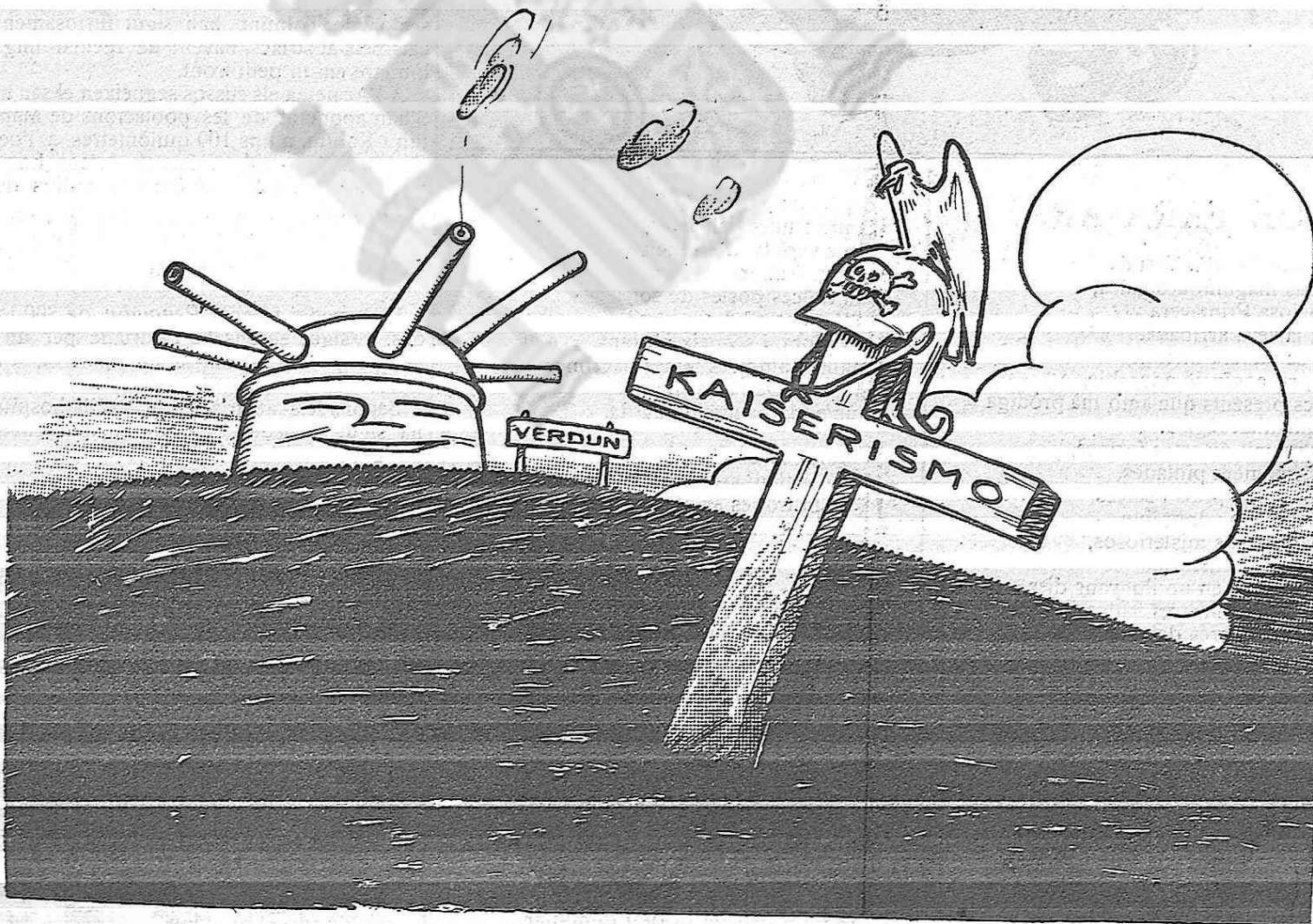
Com a resposta a les seves alegries, l'endemà, al Poble Nou, queia una altra víctima de l'intransigència patronal; és a dir, dues víctimes: el mort i el matador, que també són de planyer els inconscients que creuen en l'eficacia de certs sistemes d'escarmentar a l'esquirol.

Però... encara no'l treuen an aquest governador?... No representa a Asturies en les Corts? Doncs que se'n vagi a les Corts. En plural o en singular, però que se'n vagi.

El comte de Santa Maria ora pro nobis de Pomés ha donat, en el saló d'actes del Centre de Defensa Social, una conferència sobre aquest tema: «Mejoras urbanas que podrían realizarse en Barcelona.»

Molt bé.
¿Vol que n'hi diguem una, de reforma, que podria ésser de gran utilitat?
Una bona escombrada de carlins.

¿Darrer acte?

Es molt possible que aquí la tragedia dongui fi.